

BILLY SUPER

KRÁL VYNÁLEZCŮ

Vynalezl **LUKE SHARPE**
Ilustroval **GRAHAM ROSS**

FRAGMENT

Billy Super – Král vynálezců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

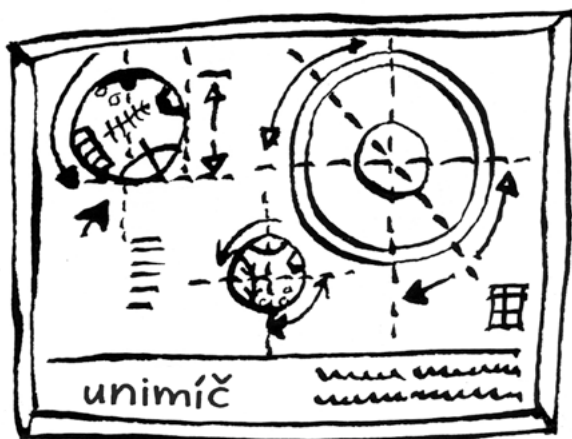
Luke Sharpe
Billy Super – Král vynálezců – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

BILLY SUPER

KRÁL VYNÁLEZCŮ

Vynalezl **LUKE SHARPE**
Ilustrace **GRAHAM ROSS**

FRAGMENT

1. kapitola

V zákulisí *Lepší než spát!*

Jsem Billy Super. Nejspíš jste o mně už slyšeli.

Moment, to zní divně, jako „Co je to za kluka a proč si myslí, že jsem o něm slyšel?“. Ale tak to není. Totiž, já takový nejsem. A nejspíš jste si stejně nic takového nemysleli, protože... no, jak jsem říkal, už jste o mně asi slyšeli. Protože jsem Billy Super, ten slavný malý podnikatel, vynálezce a ředitel firmy **SUPER VĚCI, s. r. o.** Momentálně sedím na modrém gauči ve všedně zařízené místnůstce v zákulisí pořadu ***Lepší než spát!***

Možná mě v něm dnes večer uvidíte, jestli vám rodiče dovolí zůstat tak dlouho vzhůru uprostřed týdne. (Jestli

ne, možná mě budete sledovat ve svém pokoji s hodně ztlumeným zvukem. Jenom se nenechte chytit – nechci, abyste kvůli mně přišli o televizi!)

„Cukáš nohama,“ upozorňuje mě Zlatan. Zlatan Reyes je můj nejlepší kamarád a zároveň finanční ředitel Super Věci, což je jenom nóbl způsob, jak říct, že ho baví čísla a má hodně dobrý cit pro obchody.

Ani jsem si neuvědomoval, že to dělám. Dívám se na svoje nohy. Důvod č. 35, proč je Zlatan ten nejlepší finanční ředitel: Má vždycky pravdu. Kolena mi opravdu poskakují jako pingpongové míčky na trampolíně.

„Na pódiu to nedělej,“ pokračuje Zlatan. „Vypadáš pak nervózní. Ani se neštourej v nose, nekrkej a nezvracej. To už vůbec ne.“

„Ale já jsem nervózní. Možná budu i zvracet,“ říkám.

Zlatan se na mě udiveně dívá. „Proč? Už jsi přece v televizi byl.“

„Jenom v lokálních zprávách. Tohle je celonárodní vysílání. Uvidí mě miliony lidí!“

Zlatan se zubí. „Přesně. Je to fantastická reklama, takže to nepokaž!“

„Tos mě uklidnil,“ odpovídám a chytám se za kolena, abych se je pokusil znehybnit.

Táta se ke mně nakloní. Sedí na druhém konci modrého gauče. „Zvládneš to skvěle, Billy. Jsme na tebe pyšní. Jenom mě mrzí, že tady nemáš mámu.“

Mamka hodně cestuje, protože je vědkyně, která provádí nějaké výzkumy pro vládu. O moc víc toho nevím. Před časem ji vyslali někam pryč, ale ví o všem, co dělám, protože si hodně e-mailujeme.

„Proč tady musím být já?“ brblá moje sestra Emily. Už tři hodiny nezvedla oči od mobilu. „Nudím se a mám hlad a žízeň.“

„Nemohl jsem tě nechat doma, když jsme jeli do New Yorku, Emily. To by bylo proti zákonu,“ vysvětluje táta.

„Je mi čtrnáct!“ ohrazuje se, aniž by zvedla oči od telefonu. „A na svůj věk jsem hodně dospělá. Dokážu se o sebe postarat!“

„To rozhodně, Pavoučí ninjo,“ dobírám si ji. V poslední době Emily nosí samé černé věci. Černé sukně, černé

kalhoty, černé boty, černé všechno. Proto jsem jí začal říkat Pavoučí ninja.

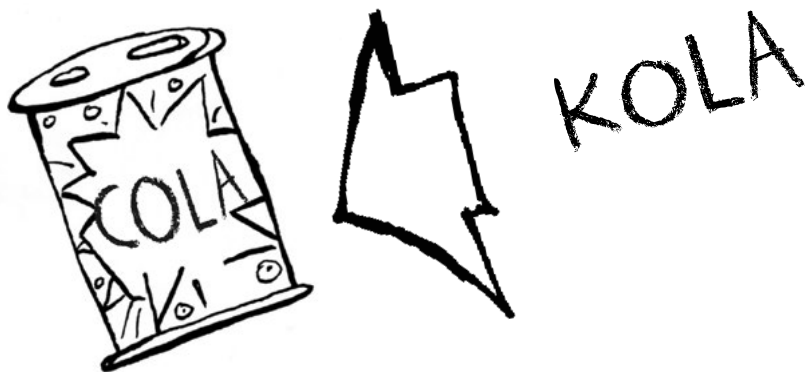
Emily konečně odtrhne oči od mobilu a probodává mě pohledem. Odhrnuje si blondáté vlasy z obličeje. Všichni tvrdí, že jsme si podobní, což je divné, jelikož je holka. Všimá si, že už zase cukám nohama, i když se to snažím zarazit.

„Volal klokan. Chce, abys mu vrátil nohy,“ ušklíbá se.

Než stačím vymyslet pádnou odpověď, objevuje se před Emily plechovka koly. „Kolu?“ ptá se někdo. „Slyšel jsem, že máš žízeň. V místnosti naproti přes chodbu je lednice plná pití i jídla. Čipsy. Sladkosti. Ovoce, jestli máš chuť na něco zdravého.“

Emily se zhluboka nadechuje. Zním ji dost na to, abych věděl, že když je v téhle svojí klasické náladě, při výdechu odsekne, že nestojí o kolu, ale že chce jít domů. Jenže než promluví, podívá se nad sebe a vidí, kdo jí tu kolu podává.

DUSTIN PEELER!

Určitě víte, kdo je Dustin Peeler. (Vidíte? Neříkám to jenom o sobě. Ani si nemyslím, že jsem tak slavný jako Dustin Peeler.) Pokud to náhodou nevíte, Dustin Peeler je momentálně nejpopulárnější mladý hudebník na planetě. Umí zpívat. Umí tancovat. Umí chodit po rukách. Umí hrát na kytaru, piano, bubny, na anglický roh i bambusovou píšťalu – to všechno hlavou dolů. A podle Emily je to ta nejdokonalejší lidská bytost, která kdy poctila Zemi svou přítomností.

Dustin Peeler jí věnuje svůj dokonalý úsměv se zuby lesklými jako oceánské vlny za slunečného dne. Emily padá brada div ne na podlahu. „Díky,“ daří se jí vypravit a bere si od něj plechovku koly. Začínají se jí chvět kolena.

„Není zač,“ odpovídá.

„Kdo je teď klokan?“ šeptám a nenápadně ukazuji na její poskakující kolena.

Ale Emily si mě nevšímá. Pořád nedokáže odlepit oči od Dustina.

Zkousím to znovu. Sestra ze sebe vážně dělá hlupáka a já mám pocit, že je mou povinností, abych ji na to upozornil. „Emily,“ šeptám tentokrát o něco hlasitěji. „Vypadáš pitomě, když máš takhle otevřenou pusou!“

Dustin Peeler si poprvé všímá i mě. „Hele, ty jsi ten číman s unimíčem! To je úžasná věc!“

„Díky,“ říkám.

Ve dveřích se objevuje asistentka. „Dustine, vezmeme si do parády tvoje vlasy.“

„Ale jeho vlasy jsou perfektní už teď,“ říká Emily jako v tranzu.

„Jenom odvádějí svou práci,“ mává Dustin rukou a znovu se zářivě usměje. „Dobře se bavte!“ Ukazuje nám dva vztyčené palce a odchází. Emily začíná zase dýchat.

„Kdo to byl?“ ptá se táta.

Emily si povzdychne.

„Říkal, že unimíč je úžasný,“ ozývá se Zlatan. „Možná bychom ho přemluvili, aby vystoupil v naší reklamě.“

Nebo nám i napsal znělku!“ Tiše brouká. „Unimíč, unimíč... jediný míč, který musíte mít.“ Vytahuje mobil a fuká si do něj poznámku.

Už jsem vám říkal, že Zlatan má skvělý cit pro obchody. Přichází se spoustou vynikajících nápadů, jak prodávat výrobky firmy Super Věci. Bez Zlatana bych neměl firmu, jenom pokoj plný vynálezů. A špinavého prádla. A s několika schovanými čokoládovými tyčinkami (no dobře, těch tyčinek mám poschovávaných desítky).

Emily zase vytahuje mobil a okamžitě posílá textovky všem kamarádkám, že jí Dustin Peeler právě podal kolu. Dokonce rozesílá fotku té plechovky. „Nechám si ji napořád,“ oznamuje nám.

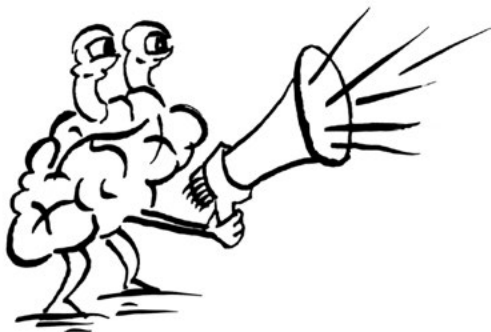
„Nezapomeň ji vypláchnout,“ říká táta.

Asi bylo docela fajn, že jsme se setkali s Dustinem Peelerem. Nemám koupenou žádnou jeho písničku, ale samozřejmě jsem je slyšel. Mnohem větší dojem na mě ovšem dělá další dnešní host. Zlatan si ho všímá první, jak stojí na chodbě.

„Hele,“ říká. „Není to ten baseballový hráč, kterého máš rád? Carl Nějak?“

„Mít rád“ je dost zdrženlivé vyjádření.

Carl Bourette je můj nejoblíbenější sportovec od doby, co jsem chodil do školky. Mám všechny jeho kartičky a plakát skoro v životní velikosti pověšený na dveřích. Zním všechny jeho statistiky. Jeho nejoblíbenější pátku. Co si dává na hamburgery.

Můj mozek ječí: „CARL BOURETTE!“

Ale nedokážu ze sebe vypravit ani hlásku. Mám otevřenou pusku, jenže z ní nic nevychází. Možná trochu slin, ale slovo ani jedno.

„Co kdybys zvedl bradu ze země, géniusi?“ navrhuje Emily.

Carl Bourette si všímá toho, jak na něj zírám. Místo aby se od divně čučícího kluka vzdálil co nejdál, usmívá se a vychází ke mně.

„Ahoj,“ zdraví a potřásá mi rukou. „Jsem Carl Bourette.“

„Billy Super,“ daří se mi zamumlat.

Carl přikyvuje. „To jsem si myslel. Vynalezl jsi unimíč, vid’?“

Teď je s přikývnutím řada na mně. „Jo,“ říkám. „To já.“ Zdá se, že ze sebe nedostanu víc než jednoslabičná slova a dvouslovné věty.

„Souhlasil jsem, že dnes přijdu do tohohle pořadu, protože mi řekli, že v něm budeš i ty,“ dodává se smíchem.

POŽE??!

„Páni, unimíč je super!“ pokračuje Carl nadšeně. „Moje děti ho zbožňují. Sakra, i moji spoluhráči! Jeden máme v šatně!“

JESTĚ JEDNOU - POŽE??!

Úplně vidím, jak se Zlatanovi zajiskřilo v očích při představě další podpory prodeje. Rychle vytahuje mobil a ťuká si do něj poznámku.

„Dík,“ chraptím v duchu svého jednoslabičného pravidla pro rozhovor s Carlem Bourettem.

Carl sahá do kapsy saka a vytahuje tužku s notýskem. „Promiň, ale mohl by ses mi tady podepsat pro moje děti? Budou nadšené, až jim řeknu, že jsem s tebou mluvil!“

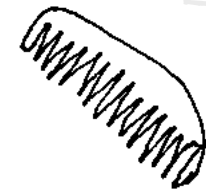
Carl Bourette mě právě požádal o autogram? V jakém ujetém, převráceném světě to žiju? Co se stane dál? Emily se mě zeptá, co si myslím o jejím oblečení?

„Jasně,“ odpovídám. „Proč ne?“ Dvouslabičné slovo! Nový rekord v rozhovoru s Carlem Bourettem!

Roztřeseně se mu podepisuji do notesu a vracím mu ho. „Díky!“ říká. „Moc si toho vážím.“

Než mi může vybuchnout hlava, do místnosti opět vbíhá asistentka. „Billy, teď se pustíme do tvých vlasů.“

Carl se směje. „Určitě sis myslel, že se umíš učesat sám. Vítej do světa slavných!“

2. kapitola

Chyťtejte!

Stojím u závěsu a čekám, až budu moct vyjít na jeviště pořadu *Lepší než spát!*, kde se mnou povede rozhovor moderátor Chris Fernell.

V rukou držím kufřík. Nebo přesněji „ve velice zpočených rukou“. Jsem vážně nervózní. Nemůžu si pomoci.

Další asistentka mi pokládá ruku na rameno. Netuším proč. Víم jenom to, že mám vejít, až Chris Fernell pronese moje jméno.

„Prosím, přivítejte Billyho Supera, malého podnikatele!“ slyším z jeviště.

Diváci ve studiu začínají tleskat a asistentka mě mírně postrkuje dopředu. Někteří hosté jsou možná tak nervózní, že úplně ztuhnou.

Vycházím na pódium a připomínám si, že se mám usmívat. Nevím, jestli jste někdy byli na jevišti televizního pořadu, ale je tam fůra světla. A nábytek je menší, než jak vypadá v televizi. Celé jeviště vlastně vypadá docela malé. A přímo na mě míří velké kamery. *Teď by byla hodně nevhodná chvíle zakopnout*, říkám svým nohám.

Chris Fernell mi potřásá rukou a ukazuje, ať se posadím do křesla vedle jeho stolu. Nikdy jsem nechápal, k čemu moderátoři takových pořadů potřebují stoly. Musejí snad během reklam psát domácí úkoly?

„Takže ty jsi vynalezl unimíč, který právě slaví obrovské úspěchy!“ začíná Chris. „Kolik ti je, Billy?“

„Dvanáct,“ odpovídám. „V březnu mi bude třináct.“

„Dvanáct let!“ žasne Chris. „Když bylo dvanáct mně, pořád jsem jenom hrál videohry. A ne zrovna složité. Jednoduché hry. Jako že kliknete na dveře a ony se otevřou.“

Diváci se smějí. Nemám pocit, že by řekl něco extra vtipného, ale připadá mi divné nesmát se, a tak se směju. *Musíš zapracovat na nuceném smíchu*, říkám v duchu svojí puse. *Tohle neznělo moc dobře.*

„Kdy jsi vynalezl unimíč, Billy?“ ptá se Chris. Zdá se, že ho to opravdu zajímá. To je ale samozřejmě jeho práce.

Vysvětluji, že mě princip unimíče napadl vloni, když jsem byl v šesté třídě, ale trvalo mi dlouho, než jsem vymyslel, jak dosáhnout toho, aby opravdu fungoval. Na začátku léta pak problémy najednou odpadly a všechno se vyřešilo. (Totiž, tohle mu říkám. Skutečný příběh je mnohem složitější, ale nebudu ho vykládat Chrisi Fernellovi.) Místo toho vyprávím, jak se mnou Zlatan založil firmu Super Věci, s. r. o., a jak jsme našli továrnu, která by vyráběla náš produkt.

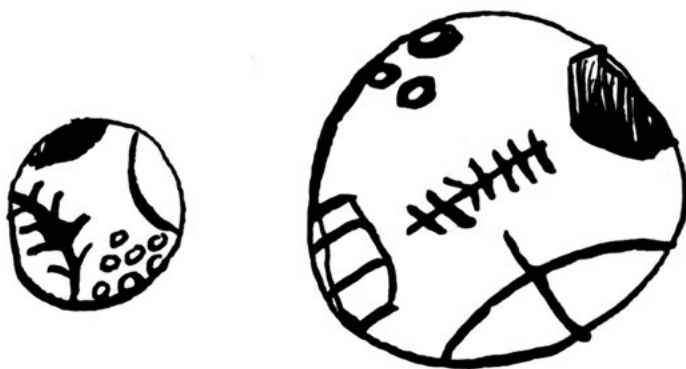
„Produkt,“ opakuje Chris s úsměvem. „To se mi líbí! Je ti dvanáct a máš svůj produkt! Můžeme ho vidět?“

Diváci znovu tleskají. Otvírám kufřík. „Tady je,“ říkám a vytahuji dva unimíče. „Děláme je ve dvou velikostech: **velký** a malý. Chcete si zahrát?“

Diváci se smějí a křičí. Chtějí vidět, jak Chris hraje. „Jasně!“ říká. „Dáme se do toho!“

„Výborně. Začneme s fotbalem,“ říkám a nenápadně tisknu tlačítko dálkového ovládání. Unimíč se rázem mění ve fotbalový míč.

Přecházíme ke straně jeviště, ke kapele, před kterou jsou připravené dvě branky. Odkládám malý míč stranou a házím větší unimíč Chrisovi. „Jak vám připadá?“

Jediný míč, který
musíte mít

„Jako naprosto normální fotbalový míč,“ říká. Hází ho na zem a kope ho ke mně. Kopu mu ho zpátky, Chris ho zpracovává nohou, ale nechá mě, abych mu ho sebral a kopl ho do sítě. „GÓL!“ volá. Další potlesk.

„Dobře, co kdybyste si chtěl radši zahrát volejbal?“ ptám se.

„Zbožňuju volejbal,“ přikyvuje Chris. „Ale potřebujeme jiný míč.“

„Nepotřebujeme,“ vrtím hlavou a vytahuji z kapsy malý ovládač. „V tom je krása unimíče.“

Tisknu tlačítko a míč se mění z fotbalového ve volejbalový. Jako mávnutím kouzelného proutku.

„To je úžasné!“ křičí Chris. Chvíli si pinkáme. „Neuvěřitelné! Je přesně jako volejbalový míč! Jak jsi to dokázal?“

„Obávám se, že technologie proměny míče je patentovaná, zákonem chráněná a přísně tajná,“ odpovídám všemi slovy, která mě naučil Zlatan. Ukazuji k basketbalovému koši připevněnému nad jevištěm. „Vidím, že tady máte koš na basketbal.“

„No ano, to máme!“ přitakává Chris halasně. „Kéž bychom měli basketbalový míč!“

Tisknu jiné tlačítko na ovládači a volejbalový míč se v Chrisových rukách proměňuje v basketbalový. Roste. Přesunují se švy. Mění se povrch. A míč dostává oranžovou barvu.

Diváci jsou nadšení. Chris dribluje a střílí na koš. Trefuje se. Diváci tleskají ještě hlasitěji.

„Dobře,“ říká Chris. „Tenhle unimíč je snad ta nejúžasnější věc, jakou jsem kdy viděl. Z fotbalového přes volejbalový po basketbalový. Neuvěřitelné. Ale musím se zeptat – co kdybych chtěl hrát ragby? To mám smůlu, ne?“

„Vůbec ne,“ říkám a tisknu ještě další tlačítko na ovládači. Basketbalový míč se s hučivým zvukem tvaruje do podoby míče na ragby.

Chris na něj zírání. „Teď už mě úplně děsíš. He? Jak? Co?“

Hází míč bubeníkovi a já si vybavuji další věc, kterou mám podle Zlatanových pokynů říct. „Velký unimíč vám vystačí místo pěti různých míčů, teď si stačí koupit jenom jeden.“

Bubeník ho hází zpátky Chrisovi, který si ho přehazuje z jedné ruky do druhé a otáčí se zase ke mně. „Moment,“ říká. „Nejsem matematik, ale jsem si docela jistý, že jsi nám ukázal jenom čtyři – fotbalový, volejbalový, basketbalový a ragbyový. Který je pátý?“

Zamířím dálkovým ovládačem. Nechtěl jsem to načarovat přímo takhle, ale tisknu tlačítko ve chvíli, kdy Chris vyhazuje míč do vzduchu a chystá se ho chytit druhou rukou. **Húúú!** Velký unimíč se za letu proměňuje v bowlingovou kouli. „Chyťte!“ volám.

Chris přirozeně není připravený na chytání šestikilové bowlingové koule a upouští ji. **Řach!** Koule mu naštěstí nespadá na nohu.

S úlevou vydechnu. Rozhodně nechci být ten, kdo jde do televize a zraní moderátora. Chris se na mě překvapeně podívá a rozesměje se. Diváci říčí smíchy a ozývá se dlouhotrvající potlesk.

1+1+1+1+1=5?

Je to fajn. Ne, je to super. Rozhlížím se a skoro nemůžu uvěřit, že tohle je opravdu můj život.

„Můžu si je taky vyzkoušet? Třeba ten malý?“ ptá se někdo.

Je to Carl Bourette! Jako host tu byl už dřív, ale teď se vrací na jeviště! Diváci křičí ještě hlasitěji!

„Hej, Billy!“ volá na mě. „Hoď mi ten druhý unimíč!“

Carl Bourette si pamatuje moje jméno! Právě ho vyslovil nahlas! V televizi!

Běžím zpátky ke křeslu, беру malý unimíč, proměňuji ho v baseballový míč a házím ho Carlovi. Nejsem žádný nadhazovač, ale aspoň dohazuji až k němu. „Pěkné!“ říká, jednou rukou míček vyhazuje a druhou ho chytá.

„Vytáhni ten svůj ovladač,“ pokračuje. „A zmáčkni to, až ho hodím Chrisovi. Připravený, Chrisi?“

„Nepromění se zase v bowlingovou kouli, že ne?“ ptá se Chris s hranou nervozitou.

„Házím!“ říká Carl a vrhá míček ke Chrisovi.

Mačkám tlačítko. **Boink!** Míček se za letu mění v hokejový puk! Chris ho chytá a vítězoslavně ho zvedá nad hlavu.

„Vypadá to, že přicházím o veškerou zábavu,“ ozývá se

někdo další. Diváci šílí. Ohlížím se a vidím, jak na pódiu přichází Dustin Peeler.

A tak si já, Chris Fernell, Carl Bourette a Dustin Peeler házíme malým unimíčem a proměňujeme ho z baseballového míčku v puk a ten zase v tenisový, golfový a ping-pongový míček.

Když Chrisovi signalizují, že čas pořadu vypršel, objímá mě paží kolem ramen a volá: „Billy Super a jeho unimíče!“ Diváci aplaudují a na jeviště za mnou přichází táta, Emily a Zlatan. Chris je představuje jako moji rodinu, takže si všichni nejspíš myslí, že Zlatan je můj bratr, což mi nevadí.

V letadle cestou domů mi všichni říkají, jak skvěle jsem si vedl, jak dobře pořad dopadl a kolik milionů dalších unimíčů prodáme. Jsem šťastný, ale taky nervózní.

Už se vám někdy stalo, že se ve vás svářily dva pocity naráz? Je to hodně složité. Jak můžete být šťastný a současně nervózní? Nevím, ale asi je to lepší, než když jste šťastní a zároveň se vám zvedá žaludek. Nejhorší je, když se vám zvedá žaludek a ještě k tomu jste nervózní. Nejsem tak nervózní, aby mi bylo na zvracení, ale moc mi k tomu nechybí.

Možná si říkáte, proč jsem tak nervózní. Inu, zítra nastupuji do sedmé třídy a trochu nervózní jsem i z toho. Ale to není všechno.

K unimíči se váže tajemství, které nikdo nezná, dokonce ani Zlatan ne.

A z toho tajemství jsem nervózní až na půdu.

3. kapitola

Začíná sedmá třída

Celé léto jsem si říkal, že ve škole bude všechno trochu jinak, ale až když vcházím do školní budovy, uvědomuji si, jak zásadně se všechno změnilo.

Některé děti na mě zírají. Jiné si ukazují. Další předstírají, že se na mě nedívají, ale každou chvíli po mně střelí pohledem. Slyším, jak si šeptají: „To je on!“

Jeden vysoký kluk, kterého neznám, na mě pokřikuje: „Hej, Supere. Půjčíš mi milion dolarů?“ Jeho kamarádi se smějí.

Je to vážně divné. V šesté třídě jsme Zlatan i já byli obyčejní kluci, kterých si nikdo moc nevšímal, a snažili

jsme se vyhýbat tomu, aby nás starší děti zavíraly do šatních skříněk. Teď je nenápadnost tatam.

Jdu ke své skřínce a odemykám ji, když tu ke mně přistupuje skupina holek. „Ty jsi Billy Super?“ ptá se jedna z nich. Zním ji. Je to Allison, která se mnou vloni chodila na matematiku.

Kývám hlavou.

„Viděly jsme tě v tom pořadu,“ říká Allison.

„To je fajn,“ odpovídám. Nevím, co dalšího bych řekl.

„Jaký je?“ ptá se další holka bez dechu.

„Kdo?“ říkám. „Chris Fernell? Je moc milý.“

Tazatelka obrací oči v sloup. „Toho nemyslím. Dustin.“

„Ehm, připadal mi v pohodě,“ odpovídám a pokouším se vzpomenout si na něco zajímavého o Dustinu Peelero-
vi. „Dal mé sestře kolu.“

Holky piští nadšením. „To je celý Dustin!“ křičí Allison. „Je tak pozorný!“

„Kdyby Dustin Peeler dal kolu mně, myslím, že bych na místě umřela,“ říká jiná holka.

„A já bych ji nikdy nevpila,“ dodává další. „Nechala bych si ji napořád.“

„Vyšuměla by,“ upozorňuji ji. „A mohla by chytit plíseň.“

Holky se smějí, jako kdyby to byla ta nejvtipnější věc, jakou kdy slyšely.

„Je roztomilý,“ šeptá jedna z nich svým kamarádkám. „Skoro jako Dustin.“ A všechny se hihňají.

To je pro mě novinka. Ještě žádná holka mě neoznačila za roztomilého. Jenom mamka a ta se nedá tak úplně počítat. Cítím, jak se mi hrne krev do tváří, a vím, že se červenám.

Naštěstí pro mě se ozývá zvonění. **Crrr!** Holky odbíhají. „Zatím, Billy!“ volají na mě přes ramena.

Zatáčím za roh ke své třídě, než zazvoní podruhé. Nemůžu ji přehlédnout, protože přes dveře visí barevný plakát s nápisem **VÍTEJ, BILLY!**

Přáli jste si někdy, abyste se hanbou propadli do země? Jo, přesně tak se cítím já.

Jenže podlaha je dneska stejně pevná jako jindy, takže nemám jinou možnost než jít do třídy. Vypadá to, jako kdyby na mě všichni čekali. Jakmile se objevuji ve dveřích, spolužáci volají: „Je tady!“ A všichni začínají tleskat. Dokonce slyším, jak někdo hvízdá. Myslím, že to byl Peter MacHale. Mezi předními zuby má ohromnou mezeru, kterou se neustále snaží využívat ve svůj prospěch. Měli

byste vidět, co dokáže s brčky. Moje třídní učitelka Welchová se usmívá. „Gratuluji k tvým prázdninovým úspěchům, Billy! A vítěj v mé třídě.“

„Ehm, díky,“ hučím a nacházím si místo vzadu. Kdyby tak Zlatan chodil do stejné třídy jako já. Ten by věděl, jak to zvládnout. Jenže letos každý bohužel chodíme jinam. Nemáme ani žádné společné hodiny. Aspoň se můžu těšit na oběd.

„Než začneme,“ říká paní učitelka, jen co dosedám, „vím, že jsme všichni zvědaví na neuvěřitelné léto, jaké prožil Billy. Možná by nám chtěl povědět něco o svých dobrodružstvích jako vynálezce a podnikatel.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.